



**KATEHEZE U GODINI ZAHVALE ZA SLIKU MILOSRDNOG ISUSA I DNEVNIK SV.
FAUSTINE (2023. – 2024.),
pripremaju: Sestre Milosrdnog Isusa (Sisak)
22. travnja 2024.**

Isuse, uzdam se u Tebe!

Uvod

U potrazi za srećom i mirom u srcu, često tražimo utjehu na krivim mjestima. Pogotovo se to događa onima koji se u svomu životu još nisu susreli sa Živim Bogom koji je Ljubav. Povodeći se za krivim mirom, donosimo i krive odluke koje umjesto žuđenog mira donose nove rane čije posljedice mogu biti trenutačne, ali i dugotrajne. Bog nam u Svojoj ljubavi daruje slobodu odabira kojom kao da nam želi pokazati da nam vjeruje. On je uz nas u svim našim odlukama, dobrim ili lošima, u svim promjenama smjerova života, na svim raskršćima naših puteva. Ide za nama u zapuštena i zarasla područja, ona koja Njegova providnost nije za nas predvidjela, a mi smo ih ipak odabrali. Promatrajući tu Božju ljubav koja nas prati na svakom koraku možemo se zapitati: „Čime sam to zaslužio, Gospodine Bože, da me toliko voliš?“ Odgovor da smo ljubljena djeca Božja je dovoljan da utiša srce, jer stvoreni smo na Njegov sliku i nitko i ništa ne može obrisati taj Božji stvaralački trag s naših srdaca i duša – i kakvi god bili naši izbori uvijek ostajemo Njegova djeca. Kroz ovo mjesečno razmatranje o zrakama na slici Milosrdnog Isusa, posvijestit ćemo si važnost sakramenata u našem životu te probuditi u sebi želju da oni postanu svakodnevna hrana naše duše i izvor naše životne snage.

Zrake ljubavi

Promatrajući Isusov lik, naslikan iz poslušnosti prema Njegovoj svetoj volji, lako je primijetiti da se na slici nalazi nekoliko ključnih detalja. Isusov pogled pun ljubavi, ruke: jedna podignuta na blagoslov, druga usmjerena na probodeni Bok iz kojega izvire zrake, miran korak usmjeren prema promatraču te sam natpis: *Isuse, uzdam se u Tebe*, koji smo pozvani zazivati u svim trenucima našega života. Kada sveta i ponizna duša traži znakove i objašnjenja za svoj život od Gospodina, često ih u molitvi i dobiva; tako je bilo i sa s. Faustinom kojoj je Isus uputio ove riječi objašnjavajući značenje zraka koje On izljuje na čovječanstvo kroz simboliku crvene i „blijede“ boje istaknute na slici: ***Te dvije zrake označavaju Krv i Vodu – blijeda zraka označava vodu koja opravdava duše; crvena zraka označava krv koja je život duša... Te dvije zrake potekle su iz nutrine mojeg milosrđa u trenutku kada je moje umiruće srce probodeno kopljem na križu. Te zrake štite duše od gnjeva Oca mogega. Blago onomu tko bude živio u njihovoj sjeni jer ga neće stići pravedna Božja ruka.*** (Dn 299) Trenutak probadanja Isusova Srca na križu trenutak je rađanja nove Božje Crkve. Gospodin je dao Svoj život za svakoga od nas da bismo se nanovo rodili kroz Krv i Vodu uronjeni u Njegovu ljubav i prožeti svetim sakramentima.

„Kćeri moja, pogledaj u moje milosrdno srce. Kada sam se zagledala u to Presveto Srce, iz Njega su potekle iste one zrake kakve su i na slici – Krv i Voda. Shvatila sam kako je veliko Božje milosrđe. I ponovno mi je Isus ljubazno rekao: ***Kćeri moja, govori svećenicima o mom neizmjernom milosrđu. Sažije me oganj milosrđa, želim ga izliti na duše. A duše ne žele vjerovati u moju dobrotu.*** (Dn 177) Navedeni tekst nam pokazuju da se sv. Faustina nije samo pouzdala u Božje milosrđe, nego je bila pozvana biti i apostol tog milosrđa. Preko nje je Spasitelj želio ljudima reći istinu o Sebi: „Sljedeći dan nakon Pričesti čula sam glas: ***Kćeri moja – gledaj u bezdan moga milosrđa i iskaži mu čast i hvalu. Učini to ovako: skupi sve grješnike cijeloga svijeta i uroni ih u more moga milosrđa. Želim se dati dušama. Želim duše, kćeri moja. Na moju svetkovinu – svetkovinu Milosrđa – obići ćeš čitav svijet i povesti onemoćale duše izvoru moga milosrđa. Ja ću ih iscijeliti i pridići.***“ (Dn 206)

Bog nam se neprestano daruje u Svojim svetim sakramentima. Darovao nam je ispovijed i sv. Pričest kako bi ostao s nama na zemlji. On želi biti stalan Gost naših srdaca i naših duša, želi živjeti s nama i u nama. Koliko samo milosti gubimo kada od straha ili očaja bježimo od Njegova milosrđa koje nam se daruje u potpunosti. On nam se daje sav, a mi Njemu samo djelomično, onoliko koliko mi smatramo da je dovoljno. Svi oni koji su spoznali Božju ljubav i dopustili joj da mijenja njihove živote te da se nanovo rode od Duha, pozvani su biti primjer te Božje ljubavi u svijetu. Pozvani smo, kako smo i prethodno pročitali, živjeti u sjeni tih zraka Božjega milosrđa, biti oruđe u rukama našega Gospodina kako bi On s nama mogao činiti što želi. Pozvani smo biti oni koji će kroz molitvu i tihi, nenametljivi primjer privlačiti druge Kristu.

Razmatranje ispred slike Milosrdnog Isusa

Ponizna srca dolazim pred sliku Milosrdnog Isusa: pokušat ću se umirit, posvijestiti sebi da dolazim kako bih se susreo s Bogom u molitvi. Sve svoje misli, snage i želje sada predajem Kristu kako bi sada samo On mogao govoriti mome srcu. Promotrit ću sliku Milosrdnog Isusa, nasititi se blagoslovima koji s te slike silaze na mene. Danas ću svoj pogled zadržati na zrakama koje izlaze iz probodena Srca Isusova. Promatrat ću kako one svoj izvor imaju u Prečestom Srcu Isusovu te se izljevaju na mene i na cijelo čovječanstvo. Isus Svojom rukom tako delikatno i nenametljivo otvara Svoje Srce i kao da me pita: „Želiš li ući u moje Srce? Prihvaćaš li moju Ljubav? Želiš li da te ispunim svojim milostima?“ Kratko ću se zadržati u tišini promišljajući što za mene znači to probodeno Isusovo Srce, što za mene znače te zrake koje natapaju i mijenjaju moje srce...

Detaljnije ću promotriti zrake na toj slici: one ostavljaju dojam kao da se sve više šire od središta iz kojega su potekle prema onome tko ih promatra. Kao da nas žele proniknuti i cijele nas zaogrnuti. Isus mi želi obilno darovati Svoje milosti, On ima sve što je potrebno da bih ja bio sretan, zadovoljan, ispunjen i miran. Njegove milosti su za mene i moj život blagoslov.

Kakav je moj odnos i kako shvaćam sakramente? Jesu li oni za mene blagoslov i dar koji rado i bez straha koristim? Možda u meni sada postoji otpor da se ispovjedim, možda postoji strah koji me priječi da pristupim ispovjedaonici i očistim svoje srce od svih neurednosti i grijeha? Mogu zastati i kratko izmoliti: „Gospodine, daj mi snage da pristupim sakramentu ispovijedi i da Te primim u svoje srce. Očisti me, Gospodine, Svojim zrakama ljubavi, dotakni moje srce. Gospodine, sve što želim je Tvoja Ljubav, ali kao da se bojim... Gospodine, otjeraj od mene sve strahove, izlij Svoje milosrđe da Ti mogu prići bez straha i biti Tvoj vjerni sluga, noseći svima poruku Tvoga milosrđa. Ispuni me, Gospodine, Svojim milosrđem.“

Predat ću u osobnoj molitvi u tišini sve potrebe i nakane svoga srca da ih On blagoslovi i učini s njima ono što je Njegova sveta volje za me i moj život. Gospodine, budi moja sreća, moja snaga, moj mir!

Svjedočanstvo – Te zrake...

U to vrijeme, sada je već dvadeset i koja godina tome, bila sam na dnu svoga života. Nisam vidjela ništa lijepo zbog čega bih se radovala životu, niti sam vidjela razlog da se ujutro ustanem i proživim dan. Na mojoj duši nataložio se silan teret i pritiskivali me olovni, teški, tamnosivi i crni oblaci. Nisam vidjela boje: sve mi je bilo crno i tamno sivo. Jednostavno, sve oko mene je bilo kao prekriveno teškim, turobnim sivilom. Već sam se poprilično bila udaljila od Crkve. Odlazila bih samo povremeno u crkvu, ali nisam tamo nalazila ni utjehu, ni svjetlo – ništa. Ja koja sam odrastala u Crkvi: svaki dan sa svojom bakom išla na sv. Misu, molila Kronicu s ostalom djecom – crkva mi je bila drugi dom. No, odrastajući sa spoznajom da sam

dijete bez oca, u mojoj dječjoj duši nizala su se pitanja na koja nitko nije davao odgovore. Bila sam silno zbunjena i uplašena. I kao djevojka u crkvi sam provodila više vremena i tu sam se osjećala zaštićeno i prihvaćeno. Jedno vrijeme sam čak osjećala želju da budem redovnica, ali strah od toga da nisam dostojna me otjerao od te pomisli. No, znala sam da je Crkva moj dom i da mi je tu najljepše. Počela su se nizati neka razočarenja i događaji koji su me dodatno raskrvarili i uvjeravali da Boga nema – jer da Ga ima, ne bi dopustio da mi se događaju takvi udarci i takve nepravde koje sam doživljavala. Tako sam prestala ići u crkvu, a utjehu počela tražiti u *New Ageu*. Doslovce sam gutala knjige u kojima su autori opisivali kako postupati i što činiti kako bi se zadobio mir. Ali teret koje me pritiskivao, postajao je sve teži...

Te nedjelje sam bila na jutarnjoj Misi, samo zato jer mi je kći bila prvopričesnik. Sjedila sam u klupi i nisam ni čula ni shvaćala čitanja, nisam imala pojma ni što se čita ni kojim redom ni zašto. U jednom trenutku svećenik koji je stajao za propovjedaonicom i nešto govorio, podigao je u zrak ruku u kojoj je držao neku knjigu. Nešto je govorio i drugom rukom pokazivao prema toj knjizi. Na naslovnici knjige bila je slika Isusa kakvu još nikad nigdje nisam vidjela. Toliko lijepa slika! Te zrake... One su me privlačile k sebi nekom neopisivom nježnošću. Nisam primjećivala boje oko sebe, moje crnilo me preplavilo i sve dublje odvlačilo prema dnu i tami... No, ove zrake, one sjaje nježno crvenim i nježno bjeličastim sjajem i rasprostiru se s te slike i kao da me pozivaju da se približim. Završila je Misa i ja sam otišla dalje svojim crno-sivim stazama. Moje rane su bile ulaz za najveću prijevaru i laž Zloga. Ali to tada nisam shvaćala. Uvjerio me je da me Bog ne voli pa sam osjećala ogromnu ljutnju i razočaranje u Boga. Najbolnija od svih rana bila je ona da sam dijete bez oca i da nikad nisam saznala tko je on. Zato sam se osjećala bezvrijednom i nikad ničim nisam mogla maknuti taj osjećaj. Nekoliko dana nakon te Mise, otišla sam u gradsku knjižnicu posuditi nove količine „spasonosne“ *New Age* literature. Ušla sam u knjižnicu i na stolu s izloženim naslovima ugledala knjigu „Isus i te zrake“. Otišla sam ravno prema tom stolu, uzela knjigu u ruke, okrenula se prema pultu i upitala: „Mogu li ovo posuditi?“ Izašla sam van noseći u rukama tu knjigu i gledajući te zrake. One su sada tu u mojim rukama, one su me privlačile na onoj Misi. Te zrake... I sad mi u srcu gori dok pišem o njima. One su postale moja utjeha, moja najveća radost, moje sklonište od svih nevolja, od laži i prijevare najvećeg Neprijatelja moje duše. Moje srce ne zaboravlja onaj poziv, onu nježnost kojom su me te zrake tada privlačile k sebi. Od tada je Sat milosrđa postao moja najžuđenija oaza jer tada se te divne zrake rasprostiru po čitavom čovječanstvu, obasjavaju kuglu zemaljsku i tada Isus dijeli milosti još snažnije!

O Isuse, hvala Ti što si „zarobio“ moje srce ovim zrakama! Nikada Ti neću moći dovoljno zahvaliti. O molim Te, neka te zrake dopru do svih duša koje su u ropstvu tame i crnila kao što sam i ja bila. Neka nježnost ovih zraka obasja te duše i neka i njima zasjaju boje i toplina i neizreciva radost spasenja koju osjećam od kad si mi se Ti smilovao. Ja sam ljubljeno dijete Božje, mene ljubi moj Tata! Obasipa me nježnošću i drži me na dlanu Svoje ruke. A zrake Milosrđa obasjavaju moj životni put i sigurno i radosno koračam njime. (Jedna štovateljica Božjega milosrđa)